

szükséges, mintegy 100 millió csemete megtermelése intenzív és félintenzív csemetetermelési módszerek bevezetésével történik.

Felmérhetetlen kincs a Törökországból érkező Eufrátesz, amelynek 600 km hosszú szakasza esik szíriai területre. Átlagos vízhozama $840 \text{ m}^3/\text{sec}$. A szovjet hitellel és műszaki segítséggel nemrég megépült el-Saura-i duzzasztómű és a mögötte keletkezett, 12 milliárd m^3 víz tárolására alkalmas tó új távlatokat nyitott Szíria mező- és erdőgazdálkodása fejlesztésére. Az öntözőművek kiépítésével mintegy 600 ezer ha termőföld hódítható el a sivatagtól. Ennek egy részén a mezővédő erdősávok telepítésén kívül gyorsan növő fajok öntözéses ültetvényeken történő termesztését is tervezik a fátlan vidékek klímájának javítására és a szorongató fahiány enyhítésére.

634.0.614

A FÖLDRÉSZLETEK EGYSÉGES ELNEVEZÉSE

Az erdőgazdasági ingatlanok közül a termelést közvetlenül szolgáló, tehát bármilyen többféle rendeltetés mellett *fatermelésre is hivatott* területeken kívüli, a termelést közvetve szolgáló csoportba tartozó földrészleteknek eltérő az elnevezése az egységes földnyilvántartásban és az erdőgazdasági üzemtervekben.

A földnyilvántartásban ezek az erdőhöz tartozó egyéb ingatlanok: szántó, rét, kert, gyümölcsös, legelő, továbbá nádas, tó, vízfolyás, kő-, homok- és agyagbánya, ház, udvar, út, vasút stb. elnevezésűek, jelölésük a szavak kezdőbetűivel történik, pl.: SZ, R, L, Ud stb. Ugyanakkor az erdőgazdasági üzemterv a szántó-, rét- és legelőterületeket *egységesen tisztásnak* nevezi és Ti-vel jelöli az üzemtervi térképen és a táblázatokban, a kert és gyümölcsös művelésű részeket egységesen KG-vel, a ház—udvar művelésűeket, legyen az lakóház, üzemi épület, üdülő, valamint a rakodókat, egységesen Ép-pel, az utakat, vasutakat egyaránt UV-vel.

Eltekintve több, lényegtelen eltéréstől, a felsorolt, s azonos rendeltetésű földrészleteknek a kétféle elnevezése, főként az eltérő rendeltetésűeknek az erdőgazdasági üzemtervekben összevontan való kezelése, sok bonyodalmat okoz a földnyilvántartási és üzemtervi adatok egyeztetésében.

Egykori erdőrendezői munkám idején — ezelőtt 15 évvel —, de utána még hosszú ideig, a „tisztás” a fatermelést közvetlenül szolgáló erdőterületet jelentett, olyan fátlan részletet, melynek állományát kitermelték, de amelyet még fel nem újítottak vagy az üzemtervi időszakban erdősítésre szánt, egyéb, nem erdősült területet. A „tisztás” fogalma egyben az erdősítési kötelezettséget is kifejezte. A szántó, rét, legelő tehát nem tartozott a „Ti” gyűjtőfogalma alá, azokat az üzemtervben, a térképen és a területkimutatásban is Sz, R, L jelöléssel szerepeltettük.

Külön jelzése volt az utaknak, külön jelölése a vasutaknak, hasonlóan más-más jelzéssel voltak a lakó- és üzemi épületek és telkei, valamint a rakodók ellátva.

Mint nyugdíjas, több mint egy évtizede dolgozom a BGT miskolci osztályán, ahol túlnyomórészt az egységes földnyilvántartás céljára készülő térképekkel foglalkozom, s főként azoknak erdőgazdasági vonatkozásait vizsgálom. Nehéz a földnyilvántartási adatoknak az erdőrendezésiakkal való azonosítása, különösen olyan, elég gyakori esetben, amikor egy, a „Ti”-vel jelölt részlet földnyil-

vántartásilag szántó és rétként, esetleg még legelőként is kezelt egységekből tevődik össze, vagy az erdőbe ékelt, s erdészeti lakóházat és üzemi épületet tartalmazó házas ingatlanon, mint földrészleten belül, ház—ud., gyümölcsös és szántó alrészleteket kell kialakítani, s ezt a nagy részletet az üzemtervi ki-mutatások és térképek Ép, vagy KG jelöléssel, összevontan tüntetik fel aszerint, hogy utóbbiak közül melyik képvisel nagyobb arányt.

A földhivatalokat kötik az OFTH vonatkozó rendelkezései, az üzemtervezési irodákat az erdőrendezési utasítások. Ezért sokszor nehéz e két szervnek az egységes elnevezés terén közös nevezőre hozása. Az igen kívánatos, *egységes nomenklatúra* kidolgozására az Országos Erdészeti Egyesület, valamint a Geo-déziai és Kartográfiai Egyesület illetékeseiből kellene bizottságot kialakítani. Ez a két MTESZ-tagegyesület, mint társadalmi szerv, „kötetlenül” tehetne javaslatot a közös főhatóság, a MÉM felé, az elnevezések egységesítésére.

Szilas Géza

634.0.228.7 CONIF.

FENYŐFA GYORS TERMESZTÉSÉNEK LEHETŐSÉGEI

DR. PALL MIKLÓS

A fenyő iparifa hiánya előtérbe helyezi a helyettesítőanyagok fokozott alkalmazását. Ez vezetett a gyorsan növő fafajok ültetésére a Zalai EFAG területén is. Az 1960-as évek elején ültetett nemesnyárasok azonban nem váltották be itt a hozzájuk fűződő reményeket. Kezdeti gyors fejlődés után pangás, majd teljes visszaesés következett be a legtöbb esetben.

A nyárültetésekkel párhuzamosan — elsősorban a budafai arborétumban — különböző egzótafenyő-fajtákkal kísérleti ültetéseket hajtottunk végre. Az első tapasztalatok leszűrése után javaslatot tettünk tág hálózatu fenyőfácskás ültetésekre, kísérleti jelleggel (Az Erdő, 1968., 5. szám).

Tisztában vagyunk azzal, hogy 15—20 év rövid idő végleges következtetések levonására. A bevezetőben leírt kényszerítő körülmények és az eddigi tapasztalatok mégis arra bátorítanak, hogy javaslatokat tegyünk a fenyőfa viszonylag rövid idő alatti termesztésének módjára.

A javasolt fafajok

A különböző egzóta fenyők közül több is reményt keltően fejlődik. Üzemi méretű alkalmazásra az alábbi három fafajt javasoljuk:

Pseudotsuga menziesii viridis — zöld duglászfenyő,

Pinus strobus — simafenyő,

Larix eurolepis és különböző hibridjei — skót vörösfenyő.

Különböző hálózatba ültetett állományaikból egy-két adatot mutatok gazdaságunk területéről: